

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2007

Utgiven i Helsingfors den 31 december 2007

Nr 1504—1510

INNEHÅLL

Nr		Sidan
1504	Lag om ändring av universitetslagen	5775
1505	Lag om ändring av yrkeshögskolelagen	5777
1506	Republikens presidents förordning om ikraftträdande av avtalet med Armenien för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet samt av lagen om godkännande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen	5778
1507	Social- och hälsovårdsministeriets förordning om grunderna för öppenvård och institutionsvård	5779
1508	Jord- och skogsbruksministeriets meddelande om referensräntan på vissa bostadslån enligt lagen om finansiering av renhushållning och naturnärningar	5787
1509	Jord- och skogsbruksministeriets meddelande om referensräntan på vissa försäljningsprisfordringar och lån enligt lagen om gårdsbruksenheter	5788
1510	Finlands Banks meddelande om referensränta och dröjsmålsränta	5789

Nr 1504

Lag

om ändring av universitetslagen

Given i Helsingfors den 28 december 2007

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i universitetslagen av den 27 juni 1997 (645/1997) 40 § 1 mom. samt
fogas till lagen en ny 8 a § som följer:

8 a §

Uppdragsutbildning

Ett universitet kan utan hinder av 8 § ordna undervisning som leder till högskoleexamen för en grupp av studerande så att utbildningen beställs och finansieras av finska staten, en utländsk stat, en internationell organisation, ett finskt eller utländskt offentligt samfund eller en finsk eller utländsk stiftelse eller privat sammanslutning (*uppdragsutbildning*).

Uppdragsutbildning kan inte ordnas för medborgare i stater som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller för personer som enligt Europeiska gemenskapens

lagstiftning eller ett avtal som Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater har ingått med en annan avtalspart jämställs med medborgare i Europeiska unionen. På studerande som deltar i uppdragsutbildning tillämpas 18 a, 19 samt 33—36 § i denna lag.

Den undervisning som ges som uppdragsutbildning ska anknyta till sådan utbildning för grund- eller påbyggnadsexamen som universitetet har examensrätt för. Uppdragsutbildning får inte ordnas så att den inverkar negativt på den utbildning för grund- eller påbyggnadsexamen som universitetet ger. Universitetet ska för ordnandet av uppdragsutbildningen ta ut en avgift som åtminstone täcker kostnaderna för utbildningen.

RP 97/2007
KuUB 12/2007
RSv 139/2007

40 §

Studentkåren och nationerna

Alla studerande vid ett universitet som har antagits för att studera för lägre eller högre högskoleexamen, med undantag av stude-

Helsingfors den 28 december 2007

rande som deltar i uppdragsutbildning, hör till studentkåren. Studentkåren kan också godkänna andra studerande vid universitetet som medlemmar.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2008.

Republikens President

TARJA HALONEN

Undervisningsminister *Sari Sarkomaa*

Nr 1505

L a g

om ändring av yrkeshögskolelagen

Given i Helsingfors den 28 december 2007

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till yrkeshögskolelagen av den 9 maj 2003 (351/2003) en ny 26 a § som följer:

26 a §

Uppdragsutbildning

En yrkeshögskola kan utan hinder av 26 § 1 mom. ordna undervisning som leder till högskoleexamen för en grupp av studerande så att utbildningen beställs och finansieras av finska staten, en utländsk stat, en internationell organisation, ett finskt eller utländskt offentligt samfund eller en finsk eller utländsk stiftelse eller privat sammanslutning (*uppdagsutbildning*).

Uppdragsutbildning kan inte ordnas för medborgare i stater som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller för personer som enligt Europeiska gemenskapens lagstiftning eller ett avtal som Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater har in-

gått med en annan avtalspart jämställs med medborgare i Europeiska unionen. På studerande som deltar i uppdagsutbildning tillämpas 20 §, 22 § 4 mom., 27, 28 och 42 § i denna lag.

Den undervisning som ges som uppdagsutbildning ska anknyta till det utbildningsområde som finns angivet i tillståndet för yrkeshögskolan och till det utbildningsprogram som fastställts för yrkeshögskolan. Uppdragsutbildningen får inte inverka negativt på den utbildning för grund- eller påbyggnads-examen som yrkeshögskolan ger. Yrkeshögskolan ska för ordnandet av uppdagsutbildningen ta ut en avgift som åtminstone täcker kostnaderna för utbildningen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2008.

Helsingfors den 28 december 2007

Republikens President

TARJA HALONEN

Undervisningsminister *Sari Sarkomaa*

RP 97/2007
KuUB 12/2007
RSv 139/2007

Nr 1506

Republikens presidents förordning

om ikraftträdande av avtalet med Armenien för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet samt av lagen om godkännande av de bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen

Given i Helsingfors den 21 december 2007

I enlighet med republikens presidents beslut, fattat på föredragning av finansministern, föreskrivs:

1 §

Det i Jerevan den 16 oktober 2006 ingångna avtalet mellan Republiken Finland och Republiken Armenien för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet, som godkänts av riksdagen den 14 september 2007 och godkänts av republikens president den 5 oktober 2007 samt beträffande vilket noterna för dess godkännande utväxlats den 30 november 2007, träder i kraft den 30 december 2007 så som därom har överenskommit.

2 §

Lagen den 5 oktober 2007 om godkän-

Helsingfors den 21 december 2007

nande av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i avtalet med Armenien för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (884/2007) träder i kraft den 31 december 2007.

3 §

De bestämmelser i avtalet som inte hör till området för lagstiftningen är i kraft såsom förordning.

4 §

Denna förordning träder i kraft den 31 december 2007.

Republikens President

TARJA HALONEN

Finansminister *Jyrki Katainen*

Nr 1507

**Social- och hälsovårdsministeriets förordning
om grunderna för öppenvård och institutionsvård**

Given i Helsingfors den 28 december 2007

I enlighet med social- och hälsovårdsministeriets beslut föreskrivs med stöd av 7 § 3 mom. i lagen av den 11 maj 2007 om bostadsbidrag för pensionstagare (571/2007), 24 § 5 mom. i lagen av den 11 maj 2007 om handikappförmåner (570/2007), 2 kap. 4 § 3 mom. i sjukförsäkringslagen av den 21 december 2004 (1224/2004), 11 § 4 mom. i lagen av den 15 juli 2005 om Folkpensionsanstaltens rehabiliteringsförmåner och rehabiliteringspenningförmåner (566/2005), 24 a § i socialvårdslagen av den 17 september 1982 (710/1982), sådant detta lagrum lyder i lag 122/1995, 18 § i folkhälsolagen av den 28 januari 1972 (66/1972), sådant detta lagrum lyder i lag 124/1995, 18 § 2 mom. i lagen av den 3 augusti 1992 om klientavgifter inom social- och hälsovården (734/1992), sådant detta lagrum lyder i lag 125/1995 samt 35 a § i lagen av den 1 december 1989 om specialiserad sjukvård (1062/1989), sådant detta lagrum lyder i lag 126/1995:

1 §

Syftet med förordningen

I denna förordning bestäms de grunder enligt vilka social- och hälsovårdens service är öppenvård eller institutionsvård. I förordningen bestäms dessutom de grunder enligt vilka institutionsvård är offentlig eller kontinuerlig. Med förordningen bestäms också om förhandlingsförfarandet mellan Folkpensionsanstalten och kommunerna samt om remissförfarandet i samband härmed.

2 §

Tillämpningsområde

Grunderna för bestämmande av öppenvård och institutionsvård i enlighet med denna förordning gäller kommuner samt samkommuner då dessa ordnar social- och hälsovårds-

tjänster eller då de ändrar tjänsternas karaktär.

Grunderna gäller dessutom Folkpensionsanstalten då den avgör en persons rätt till sådana förmåner [enligt lagen om bostadsbidrag för pensionstagare (571/2007), lagen om handikappförmåner (570/2007), sjukförsäkringslagen (1224/2004) och lagen om Folkpensionsanstaltens rehabiliteringsförmåner och rehabiliteringspenningförmåner (566/2005)], i fråga om vilka beviljandet av förmånen eller den beviljade förmånens belopp förutsätter gränsdragning mellan den öppna vården och institutionsvården samt mellan den privata och offentliga institutionsvården.

3 §

Grunderna för fastställande av verksamheten

Social- eller hälsovårdens verksamhet är öppenvård eller institutionsvård enligt de

grunder som definieras i bilagan. Likaså fastställs gränstragningen mellan privat och offentlig institutionsvård och institutionsvårdens kontinuitet enligt de grunder som definieras i bilagan.

I denna förordning avses med kommun även en samkommun.

4 §

Kommunernas anmälningskyldighet

Kommunerna ska till Folkpensionsanstalten uppges alla nya institutioner eller institutioner som ändrat innehållet i sin verksamhet, sina köpta tjänster inom institutionsvården, och verksamhetsenheter inom öppenvården som ordnar boendeservice.

5 §

Folkpensionsanstaltens anmälningskyldighet

Om Folkpensionsanstalten anser att en verksamhetsenhet för social- och hälsovård som inverkar på avgörandet av ett förmånsärende är en institution eller att institutionsvård som ordnas av en privat verksamhetsenhet är offentlig, ska den anmäla saken till den kommun som upprätthåller verksamhetsenheten eller till den kommun där verksamhetsenheten är belägen.

Med avvikelse från 1 mom. behöver anmälan dock inte göras gällande annan än en privat verksamhetsenhet om verksamhetsenheten är ett sjukhus, en hälsocentrals bäddavdelning, ett åldringshem, en centralinstitution för specialomsorg för utvecklingsstörda eller en vårdinstitution inom missbrukarvården.

Om Folkpensionsanstalten vid beredningen av ett förmånsbeslut anser det motiverat att avvika från sin egen avgörandepraxis som uppkommit genom sådana avgöranden som i motsvarande ärenden gjorts beträffande försäkrade som får vård i samma verksamhetsenhet, ska detta anmälas till den försäkrades hemkommun.

6 §

Förhandlingsskyldighet och -förfarande

Om Folkpensionsanstalten eller en kommun anser att verksamhet enligt den anmälan

som avses i 4 eller 5 § inte är öppenvård eller offentlig institutionsvård ska Folkpensionsanstalten eller kommunen kräva att den som gjort anmälan ordnar en förhandling om saken. Yrkandet ska göras inom två veckor efter att Folkpensionsanstalten eller kommunen har fått anmälan.

Om Folkpensionsanstalten eller kommunen har anfört ett yrkande som avses i 1 mom. ska Folkpensionsanstalten och kommunen sinsemellan förhandla om frågan huruvida den social- och hälsovårdstjänst som ordnas av verksamhetsenheten är offentlig institutionsvård.

Beträffande Folkpensionsanstaltens rätt att få de uppgifter som är behövliga för förhandlingsförfarandet för att avgöra ärendet föreskrivs i 46 § i lagen om bostadsbidrag för pensionstagare, i 46 § i lagen om handikappförmåner, i 19 kap. 2 § i sjukförsäkringslagen samt i 59 § 3 mom. i lagen om Folkpensionsanstaltens rehabiliteringsförmåner och rehabiliteringspenningförmåner.

7 §

Hörande

Om den ovan i 6 § 2 mom. avsedda förhandlingen gäller en privat serviceproducents verksamhetsenhet ska serviceproducenten höras i samband med förhandlingarna.

Om Folkpensionsanstalten har gjort en anmälan som avses i 5 § 3 mom. ska den verksamhetsenhet som saken gäller höras i förhandlingarna.

Klienterna vid verksamhetsenheten ska vid behov beredas möjlighet att bli hörda. Om förhandlingarna gäller frågan huruvida den vård som ordnats för en försäkrad person ska anses vara offentlig, ska den försäkrade beredas möjlighet att bli hörd i ärendet.

8 §

Begäran om utlåtande av social- och hälsovårdsministeriet

Om en kommun och Folkpensionsanstalten i förhandlingar som avses i 6 § 2 mom. är av olika åsikt när det gäller att avgöra om det är fråga om offentlig institutionsvård, ska kom-

munen och Folkpensionsanstalten tillsammans eller separat begära social- och hälsovårdsministeriets utlåtande i ärendet. Folkpensionsanstalten avgör ärendet efter att ha fått utlåtandet.

9 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2008.

Helsingfors den 28 december 2007

Social- och hälsovårdsminister *Liisa Hyssälä*

Genom denna förordning upphävs social- och hälsovårdsministeriets förordning av den 17 december 2002 om grunderna för fastställandet av vad som är öppenvård och institutionsvård (1241/2002) och social- och hälsovårdsministeriets förordning av den 30 december 2004 om grunderna för fastställandet av vad som är öppenvård och institutionsvård enligt 2 kap. 4 § sjukförsäkringslagen (1343/2004).

Överinspektör Milla Meretniemi

ÖPPENVÅRD OCH INSTITUTIONSVÅRD SAMT GRÄNSDRAGNINGEN MELLAN PRIVAT OCH OFFENTLIG SERVICE

1. Institutionsvård

Vård som ordnas för en person är alltid institutionsvård då vården har ordnats på ett sjukhus eller en hälsocentrals bäddavdelning. Till institutionsvården räknas också vård på motsvarande socialvårdsinstitutioner, bl.a. åldringhem, centralinstitutioner för specialomsorger för utvecklingsstörda och institutioner för missbrukarvård. För en socialvårdsinstitution är det kännetecknande att där tillhandahålls vård, rehabilitering och underhåll för personer som behöver speciell omsorg och som inte behöver sjukhusvård, men som inte klarar sig hemma eller i annan öppenvård, trots att regelbundna social- och hälsovårdstjänster har ordnats.

I följande fall är det alltid fråga om institutionsvård:

1) den ansvariga läkaren vid en hälsovårdscentral har fattat ett beslut som avses i 16 och 17 § i folkhälsolagen om intagande av patienten på en vårdplats i hälsovårdscentralen,

2) en läkare vid ett sjukhus har med stöd av 33 § 1 mom. i lagen om specialiserad sjukvård fattat beslut om att inleda patientens sjukvård och på basis av beslutet inleds vården på en bäddavdelning, samt

3) då det är fråga om institutionsvård som avses i 24 § i socialvårdslagen och i 11 § i socialvårdsförordningen (607/1983).

I situationer som avses i punkt 1 och 2 skrivs patienten in på sjukhus då vården inleds och skrivs ut då vården avslutas. Enligt socialvårdslagen verkställs inskrivningen av klienter eller fattas beslutet om intagning på institution på det sätt som förutsätts i instruktionerna för kommunens socialväsande eller enligt något annat beslut.

Institutionsvård ordnas också enligt lagen

angående specialomsorg för utvecklingsstörda (519/1977) och lagen om missbrukarvård (41/1986). I dessa lagar ingår inte bestämmelser om institutionsvårdens innehåll eller om intagning till institutionsvård. I allmänhet förutsätter institutionsvården i praktiken dock alltid inskrivning eller beslut om intagning till institutionen, liksom i fråga om institutionsvård som sker med stöd av socialvårdslagen.

I de ovan nämnda fallen i punkterna 1—3 kan av en person i institutionsvård tas ut en sådan avgift för kortvarig eller långvarig institutionsvård som föreskrivs i 12 och 15 § i förordningen om klientavgifter inom social- och hälsovården (912/1992, nedan förordningen om klientavgifter). Om det för vård som ges i en verksamhetsenhet tas ut en avgift som avses i 12 eller 15 § i förordningen om klientavgifter är det ett tecken på att kommunen själv anser att vården i denna verksamhetsenhet är institutionsvård, trots att det för personen i fråga inte hade fattats ett beslut som avses ovan i punkterna 1—3.

2. Öppenvård

Tjänster som ordnats i andra verksamhetsenheter än de som nämnts i det förra avsnittet anses vara öppenvård, om det inte finns tungt vägande skäl för att betrakta verksamheten som institutionsvård.

Inom den öppna vården betonas klientens egna möjligheter att ordna tjänsterna och boendet. Öppenvård kan även ordnas för en person som på grund av handikapp eller sjukdom behöver mycket stöd eller vård och som på grund av sin sjukdom eller sitt handikapp inte själv kan delta i beslutsfattandet gällande sig själv eller sin vård.

Karaktäristiskt för öppenvården är att per-

sonen i fråga bor i en hyresbostad för vilken man ingått ett hyresavtal enligt hyreslagen eller att personen bor i en ägarbostad. Enligt 4 § 2 mom. i lagen om användning, överlåtelse och inlösen av aravahyresbostäder och aravahyreshus (1190/1993) kan en aravalägenhet, utan att hyresavtal behövs, överlåtas som bostad till en person som behöver särskild vård och omsorg. Dessutom grundar sig boende i insatslägenheter på boenderätt. Som en person i öppenvård anses även en person som får boendeservice (service- eller stödboende) som avses i 22 § i socialvårdslagen på grunder som fastställts i 23 § samt en person som får boendeservice enligt 8 § 2 mom. i lagen om service och stöd på grund av handikapp (380/1987). Stödservicen som är anknuten till boendet gör det möjligt för en person att själv sköta sina personliga angelägenheter på det sätt han eller hon föredrar.

Om service som ges i hemmet och den anknutna regelbundna stödservicen för en person i öppenvård har i allmänhet en service- och vårdplan gjorts upp där den service som ges har fastställts. Den avgift som tas ut för servicen fastställs enligt vård- och serviceplanen. De avgifter som tas ut av dem som får kommunal hemvårdshjälp och hemsjukvård fastställs enligt 3, 5, 6 och 13 § i förordningen om klientavgifter. Dessutom tas separat hyra ut för boende i de servicebostäder eller inom den övriga boendeservice som kommunen ordnar.

En person i öppenvård kan också få annan kommunal service än hemservice och hemsjukvård. Han eller hon kan t.ex. regelbundet besöka ett sjukhus eller en hälsocentral för att få vård i serie eller dagvård eller nattvård.

3. Gränsdragningen mellan öppenvård och institutionsvård

Inom social- och hälsovården har under de senaste åren grundats nya verksamhetsenheter beträffande vilka det inte alltid omedelbart kan konstateras, utgående från de grunder som nämns ovan i avsnitten 1 och 2, om det i dem ordnas öppenvård eller institutionsvård. Härvid avgörs saken på basis av en bedömning av verksamhetsenhetens hela verksamhet och den vård de personer som är

där erhåller och den omsorg de behöver. På grund härav kan i en och samma verksamhetsenhet ges både öppenvård och institutionsvård.

Generellt utgår man ifrån att verksamheten är institutionsvård endast då de ovan i avsnitt 1 nämnda förutsättningarna uppfylls.

För att verksamheten ska betraktas som institutionsvård i andra situationer än de som nämns i avsnitt 1 krävs det mycket vägande skäl på grundval av vilka man kan anse att avsikten har varit att ordna institutionsvård. I sådana situationer ska den ordnade verksamheten som helhet bedömas att till sitt innehåll motsvara den vård som ges på sådana institutioner som nämnts i avsnitt 1. Då man bedömer om verksamheten i fråga om innehåll och arrangemang motsvarar institutionsvård ska avseende fästas vid den helhet som består av följande faktorer:

a) kvaliteten och kvantiteten av den service som verksamhetsenheten ger,

b) verksamhetsenhetens storlek samt storleken på och utbildningen hos vårdpersonalen som arbetar där och personalens arbetstider,

c) boendearrangemangen för de personer som är i verksamhetsenheten – i enpersonsrum eller flerpersonsrum – och andra arrangemang som gäller lokaliteterna, samt

d) funktionsförmågan för de personer som är i verksamhetsenheten samt dessa personers möjlighet att självständigt påverka boendet, servicen och den personliga verksamheten.

Den omständigheten att det för en person har ordnats en personlig hjälpare med stöd av 9 § 1 mom. i lagen om service på grund av handikapp medför inte att den vård som den handikappade får ska betraktas som institutionsvård.

Boendeserviceenheter som hör till öppenvården kan även finnas i direkt anslutning till kommunens egna institutioner inom socialservicen. För att en sådan enhet ska betraktas som en enhet för öppen service ska den funktionellt sett vara tydligt separerad från verksamhetsenhetens institutionsdel. För personer som bor i sådana enheter ska kännetecknen för öppenvården realiseras: invånaren betalar hyra och svarar för sina levnadskostnader samt för de tjänster som han eller hon får.

Dessutom ska den vård som ges klart avvika från den vård som ges till personer i institutionsvård.

Verksamheten är inte öppenvård t.ex. i en sådan situation där ett kommunalt åldershem endast har namngivits på nytt som boendeserviceenhet, utan att hemmets verksamhet i praktiken har förändrats. För att en institution ska övergå till att bli en enhet för öppenvård ska även dess verksamhet förändras.

4. Definition på vissa serviceformer

Då en kommun ordnar service anses den person som får servicen alltid vara i öppenvård i följande fall:

a) en person som är i familjevård på ett sätt som avses i 25 § i socialvårdslagen; häri ingår även familjevård som ordnas för att ge vård enligt lagen angående specialomsorg för utvecklingsstörda, lagen om specialiserad sjukvård och mentalvårdslagen,

b) en person som får sådan närståendevård som avses i 2 § i lagen om stöd för närståendevård (937/2005),

c) en person som hemma får sådan dag- eller nattvård som en social- eller hälsovårdsinstitution har ordnat,

d) en person som får vård med stöd av barnskyddslagen,

e) en person som får periodisk institutionsvård under tiden mellan perioderna i institutionsvård,

f) en person som är i hemsjukvård, samt

g) vård som ordnas av den specialiserade sjukvården i patientens hem. Denna vård är jämförbar med den vård som ordnas på sjukhusets poliklinik. Den läkemedelsbehandling som sjukhusets personal ger till patienten sker på sjukhusets ansvar både funktionellt och kostnadsmässigt, på samma sätt som då det är fråga om läkemedel som ges på sjukhusets poliklinik.

En andningsförlamad patient som avses i 5 § 3 punkten i lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården (734/1992) och i 22 § i förordningen om klientavgifter anses i enlighet med redan tidigare gällande bestämmelser fortfarande alltid vara i institutionsvård vid beviljandet av socialförsäkringsförmåner.

5. Begreppet kontinuitet i fråga om bostadsbidrag för pensionstagare och handikappförmåner

I fråga om bostadsbidrag för pensionstagare och handikappförmåner påverkar endast kontinuerlig institutionsvård utbetalningen av förmånerna. Om institutionsvården inte sker i en sammanhängande period anses den dock kontinuerlig om

- antalet vård dagar på en institution är minst 90,

- perioderna hemma pågår utan avbrott högst 15 dagar, och

- vårdperioderna på en institution är i genomsnitt längre än perioderna hemma.

När man räknar dagarna räknas den dag då vården inleddes som en vård dag och den dag då vården avslutas som hemmadag, trots att man enligt förordningen om klientavgifter inom social- och hälsovården med vård dag också avser den dag då personen i fråga lämnar institutionsvården. Institutionsvårdens kontinuitet avbryts då förmånstagaren utan avbrott är hemma minst 16 dagar.

Att enbart vara inskriven på en institution har inte som följd att utbetalningen av förmåner avbryts. Om förmånstagaren lämnar institutionen för en ledighet som pågår minst 16 dagar, anses vården vara avslutad även om personen i fråga fortfarande är inskriven på institutionen och vårdavgift tas ut för honom eller henne.

Vården anses inte vara fortgående och betalningen av förmånerna avbryts inte

- när det är fråga om endast dagvård eller nattvård, eller

- när förmånstagaren upprepade gånger är lika länge hemma som på en institution.

6. Köpta tjänster

När en kommun med stöd av 4 § 1 mom. 4 punkten eller 4 mom. i lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992, nedan statsandelslagen) köper social- och/eller hälsovårdstjänster av en privat serviceproducent jämföras de köpta tjänsterna med de tjänster som kommunen ordnar. Klientavgifterna fastställs då, när det är fråga om köp av tjänster inom institutionsvården,

enligt 12 och 15 § i förordningen om klientavgifter, samt enligt 3, 5, 6 och 13 § när det är fråga om köp av tjänster inom öppenvården.

När en kommun med stöd av 4 § 1 mom. 4 punkten eller 4 mom. i statsandelslagen på basis av ett avtal om köpta tjänster hänvisat en person till en privat verksamhetsenhet inom social- och hälsovården, bestäms personens rätt till förmåner som Folkpensionsanstalten beviljar på samma sätt som när det gäller en person som är i kommunens egen motsvarande verksamhetsenhet.

I avtalet mellan kommunen och den privata serviceproducenten om de tjänster som ska köpas fastställs de tjänster som ska produceras och den ersättning som kommunen betalar för dem. Endast på basis av avtalet mellan kommunen och serviceproducenten är det inte möjligt att fastställa om det är fråga om institutionsvård eller öppenvård. Gränsdragningen mellan öppenvård och institutionsvård fastställs även i fråga om de köpta tjänsterna på samma sätt som det ovan i avsnitten 1—4 har konstaterats. Om en verksamhet som kommunen själv har ordnat är öppenvård, är den öppenvård även då servicen ordnats som köpta tjänster enligt 4 § 1 mom. 4 punkten i statsandelslagen. På motsvarande sätt betraktas sådan verksamhet som är institutionsvård då kommunen själv ordnar den även som institutionsvård då verksamheten ordnas som köpta tjänster.

Ifall avtalet om köpta tjänster eller den betalningsförbindelse som kommunen gett gäller institutionsvårdtjänster inom social- och/eller hälsovården och utgör alternativ till arrangemang enligt 4 § 1 mom. 1—3 punkterna i statsandelslagen ska klienten med hänseende till förmånslagstiftningen anses vara i institutionsvård. Om det däremot är fråga om öppen socialvård, varvid även avgifterna fastställs i enlighet med 2 kap. i förordningen om klientavgifter (avgifter för öppenvård) och verksamheten även till sitt innehåll är öppenvård på det sätt som anges ovan i avsnitten 2—4 och inte institutionsvård, anses personen i fråga också med hänseende till förmånslagstiftningen vara i öppenvård.

Privata servicehem och motsvarande institutioner fungerar ofta som enheter som producerar boendeservice. Dessutom tillhanda-

håller de tjänster som utgör en mellanform mellan institutionsvården och öppenvården. Invånarna har möjlighet till självständigt boende och privatliv, och de kan välja vilken service de vill använda. Av invånarna kan tas ut en avgift enligt 2 kap. i förordningen om klientavgifter eller en avgift som inkluderar kostnader för lägenheten (hyra) och avgifter för uppehälle, t.ex. måltidskostnader.

I fråga om denna typ av servicehem tillämpas vid gränsdragningen mellan öppenvård och institutionsvård samma principer som anges ovan i avsnitten 1—4. Ordlandet av tjänster genom att dessa köps från privata verksamhetsenheter avgör således inte om det är fråga om öppenvård eller institutionsvård.

7. Gränsdragningen mellan privat och offentlig institutionsvård

På erhållandet av de socialförsäkringsförmåner som Folkpensionsanstalten beviljar inverkar även om personen i institutionsvård anses vara i offentlig eller privat institutionsvård. Om den försäkrade vårdas på en kommunal institution eller med stöd av ett avtal om köpta tjänster på ett sätt som nämnts ovan i avsnitt 6 i en privat serviceproducents verksamhetsenhet är verksamheten alltid offentlig.

Kommunerna stödjer i vissa fall privata serviceproducenter genom bl.a. understöd, och de kan också medverka i stiftelser, föreningar eller bolag som producerar privat service.

I sådana situationer anses den institutionsvård som ordnats av en privat serviceproducent vara offentlig om över hälften av de totala driftskostnader som förorsakas av institutionens verksamhet täcks med finansiering av kommunen eller staten. Vid granskning av denna finansieringsandel anses understöd av Penningautomatföreningen inte vara offentlig finansiering.

En person anses vara i privat institutionsvård om han eller hon själv har ingått ett avtal med en privat serviceproducent och personen själv ansvarar för över hälften av den avgift som tas ut för servicen. Om en person däremot vårdas på en privat institution och kommunen de facto finansierar minst hälften

av hans eller hennes vårdavgift, anses personen i fråga vara i offentlig institutionsvård. En sådan situation kan föreligga t.ex. om kommunen fortgående i form av utkomststöd till vårdtagaren betalar över hälften av vårdavgiften.

Om en privat institution säljer sin service även i form av köpta tjänster till kommuner är de inkomster som erhållits genom avtalen om köpta tjänster inte offentligt understöd i denna kalkyl. Exempel på en sådan situation kan vara en privat institution där 75 % av vårdplatserna är i kommunal användning med stöd av avtal om köpta tjänster. Härvid finansieras även ca 75 % av den privata institutionens totala kostnader på åtgärd av kommunen. Trots detta anses de personer som är på andra platser än de som gäller köpta tjänster vara i privat institutionsvård, eftersom den kommunala finansieringen inte gäller dessa platser.

Om en verksamhetsenhet som tillhandahåller privat institutionsvård fortgående får stöd, understöd eller ersättning av staten, en kommun eller en samkommun och en person som är i institutionsvård dessutom av kommunen får fortgående utkomststöd för vårdavgiften så, att det sammanlagda beloppet klart överskrider hälften av de totala driftskostnaderna räknat per person kan det vara fråga om arrangemang enligt 4 § 1 mom. eller 4 mom. i statsandelslagen.

Den kommunala finansieringens storlek kan inverka endast på bedömningen av om verksamheten är privat eller offentlig. Finansieringen påverkar däremot inte alls fastställandet av om verksamheten är institutionsvård eller öppenvård. Denna gränsdragning mellan öppenvård och institutionsvård görs endast på grundval av innehållet i verksamheten på det sätt som konstateras i avsnitten 1—4.

Nr 1508

**Jord- och skogsbruksministeriets meddelande
om referensräntan på vissa bostadslån enligt lagen om finansiering av renhushållning och
naturnäringar**

Utfärdat i Helsingfors den 21 december 2007

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar att den referensränta som skall användas som ränta på bostadslån som avses i 58 § 2 mom. lagen om ändring av lagen om finansiering av renhushållning och naturnäringar (242/2002) är 5,19 procent från och med den 1 januari 2008.

Helsingfors den 21 december 2007

Jord- och skogsbruksminister *Sirkka-Liisa Anttila*

Överinspektör Hannu Porkola

Nr 1509

**Jord- och skogsbruksministeriets meddelande
om referensräntan på vissa försäljningsprisfordringar och lån enligt lagen om gårdsbruksenheter**

Utfärdat i Helsingfors den 21 december 2007

Jord- och skogsbruksministeriet meddelar att den i 69 a § lagen om ändring av lagen om finansiering av landsbygdsnäringar (225/2002) avsedda referensräntan som skall användas som ränta på försäljningsprisfordringar och lån enligt lagen om gårdsbruksenheter (188/1977) är 5,19 procent från och med den 1 januari 2008.

Helsingfors den 21 december 2007

Jord- och skogsbruksminister *Sirkka-Liisa Anttila*

Överinspektör Hannu Porkola

Nr 1510

**Finlands Banks meddelande
om referensränta och dröjsmålsränta**

Utfärdat i Helsingfors den 28 december 2007

Finlands Bank meddelar med stöd av 12 a § räntelagen av den 20 augusti 1982 (633/1982), sådan den lyder i lag av den 3 maj 2002 (340/2002), att den referensränta som avses i 12 § räntelagen och som baseras på Europeiska centralbankens senaste huvud-

sakliga refinansieringstransaktion är 4,5 procent och den dröjsmålsränta som avses i 4 § 1 mom. är 11,5 procent per år i sex månader från och med den 1 januari till och med den 30 juni 2008.

Helsingfors den 28 december 2007

FINLANDS BANK

Pentti Hakkarainen
Direktionsmedlem

Arno Lindgren
Direktionens sekreterare

FÖRFS/ELEKTRONISK VERSION

UTGIVARE: JUSTITIEMINISTERIET

Nr 1504—1510, 2 ark

EDITA PRIMA AB, HELSINGFORS 2007

EDITA PUBLISHING AB, HUVUDREDAKTÖR JARI LINHALA

ISSN 1456-9663